

אולם וחזרו כעבור כמה דקות והודיעו לי שאני אופיע בהצגה, כי חבל שאתבזבזו בתור עוררת-הפקה. אם אני מחליטה לעשות דבר מה, אני עושה אותו עד הסוף. אז אם ההצגה דורשת עירום, אז עד הסוף. אין לי מעצורים בעניין!"

לפני שהתקבלה לתפקיד נבחנו עשרות בחורות. חלקן לא התאימו, בגלל סירובן להתפשט, ואלה שהסכימו להתפשט — גופן לא היה די יפה. דליה התאימה מכל הבחינות. מה שהתחיל אצלה כבדיחה, הפך עובדה קיימת. בהתחלה היססה אם לקבל את התפקיד, כי לא היתה לה שום כוונה ליהפך לשחקנית מיקצועית. אך המפיק, ששון שבתאי, היה האיש שעודד אותה, בטענו שאסור לה לברוח מהיכשרון הטבעי שלה.

אחרי ארבעה חודשים של חיפושים אחר צוות שחקנים מתאים החלו החזרות. בחדר קטן, במהלך החזרות, היה קשה ללדיה לבטא את עצמה. השחקנים לא האמינו בה ולעגו לה מאחורי גבה. אולם ביום הבכורה, ברגע שהיתה על הבמה המוארת והרגישה את אורות הזרקורים, חל בה לפתע שינוי עז. "לפתע השתחררתי", היא נזכרת. "הרגשתי מרחב. הכל יצא ממני וזרם בטבעיות. ברגע שהרגשתי את הקהל, נתתי כל מה שהיה בי. אחרי ההצגה באו כל השחקנים ללחוץ את ידי ובמאים החלו להתעניין בי. גם במגע הראשון עם הקהל, כשהסרתי מעלי את כל בגדי וידעתי שמאות זוגות עיניים נערו צות בי, לא חשתי שום מבוכה. הקהל הוא שהיה נבוך קצת. למראה גופי היפה והעירום אך אחרי המבוכה באו מחיאות הכפיים."

לדעתה העירום הוא חלק בלתי נפרד מההצגה ואי אפשר לוותר עליו. מדובר בסיפוריו של בוקצ'יו, שנכתבו בתקופה

לבושה

דליה יוצאת לקניות בכנסת קומבניזון. גם כשהיא לבושה, היא מושכת תשומת לב.

שבה שלטה הכנסייה וכפתה את המוסר שלה. בוקצ'יו רצה להוכיח שבתקופה זו היו הנשים זנותיות ובוגדניות, ואפילו הן נזירות המהוגנות לא טמנו ידן בצלחת ושפתותיהן הזילו ריר של תשוקה ותאוה. "יהיה זה לא טבעי" מסבירה דליה, "אם בסצינה שבה אני מתעלסת עם גבר במיטה, אהיה לבושה. לדעתי זה לא טבעי, ואפילו מזוייף. עירום שנעשה בצורה אסתטית הוא אמנות. עירום של אישה הוא כמו פסל. אין לי מה להתבייש בגופי, כי אני יפה בעירום."

להסתובב

עירומה

די ליה לא היתה מתפשטת בהצגה אם לא היתה חושבת שהקטע מחייב זאת. או שהעירום אינו תורם לעלילה ולאווירה. היא גם שוללת מכל וכל את הדיעות עליה, כאילו הסכימה להתפשט בהצגה על מנת לזכות בתשומת-לב ובפירסומה או כדי לפתוח דלתות. "הכל קרה במקרה לגמרי. לא תיכננתי את זה. אני עושה את מה שאני עושה בטבעיות, ומבלי לתת דיך וחשבון. רק לעצמי."

לפתע הבעל, מספרת האשה שמשרתו בוגד בו וחושק בה. הבעל הנועם לובש את גלימת אשתו ומצפם למשרת בנינה. המשרת החכם, שידוע על התלולול, מכה את הבעל ומוכיח אותו.

דליה כאשה בוגדנית, מצפה עירום מה לאהובה המשרת, שיתעלס עימה כשבעלה נמצא בצייד. כשחוזר

סצינה ב"דקאמרון"

(המשך בעמוד 72)